

Het gebed van koning Josafat

door: S. Prod'hom

2 Kronieken 20

Allereerst enkele opmerkingen over het leven van Josafat. Hij was een godvrezende koning. De Geest van God geeft van hem een mooi getuigenis in 2 Kronieken 17:1-6. Maar in zijn geschiedenis zien we vooral, hoeveel moeilijker het is voor een gelovige trouw te blijven in voorspoed dan in tegenspoed.

2 Kronieken 18 begint met: *“Toen Josafat rijkdom en eer in overvloed bezat, verzwagerde hij zich met Achab”*. Dit ongelukkige verbond staat in relatie met zijn aardse rijkdommen en heerlijkheid en niet met zijn godsvrucht. Het is waar: voorspoed doet het vlees opleven, terwijl tegenspoed het vlees doodt.

Het verbond van Josafat met Achab had tot gevolg dat zijn oudste zoon met een dochter van deze goddeloze koning van Israël tot vrouw nam (2 Kron. 21:6). Helaas, dit verbond sleepte Josafat mee in de oorlog met de Syriërs. Een oorlog waarbij Josafat, zonder de bijzondere tussenkomst van God, het leven zou hebben verloren (18:28-32). De Heer vergunde het hem in vrede weer naar Jeruzalem terug te keren, maar Hij zond hem door de profeet Jehu de boodschap: *“Moogt gij de goddeloze helpen en bevriend zijn met hen die de HERE haten?”* (2 Kron. 19:2). Dat zijn ernstige woorden, die iedere gelovige zou moeten overdenken als hij verzocht wordt om zich te verbinden met de wereld, de vijand van Christus.

Een zelfde fout was begaan door Asa, de vader van Josafat, ook een godvrezende koning, toen hij hulp zocht bij de koning van Syrië (2 Kron.16). De profeet Hanáni richtte toen verwijten tot hem in de naam van de Heer, maar Asa werd boos en zette hem in de gevangenis. Het bestuur van God werd uitgeoefend tegen Asa, die de laatste twee jaren van zijn leven ziek werd aan de voeten.

Josafat reageerde heel anders dan zijn vader. Hij accepteerde de boodschap van de Heer stilzwijgend en nam die in zelfoordeel aan. In plaats van boos te worden en kwaad te doen, begon hij weer aan zijn taak en bracht het volk tot de Heer terug, tot de God van hun vaders. Hij stelde rechters aan in het land om te richten naar de gedachte van de Heer. Hij stelde ook priesters en Levieten aan, die hij opwekte met de woorden: *“In de vreeze des HEREN, in getrouwheid en met een volkomen hart zult gij aldus handelen: bij elk twistgeding, dat u door uw broeders die in hun steden wonen, voorgelegd wordt, (over gevallen van bloedschuld, over wet, gebod, inzettingen en*

verordeningen), zult gij hen vermanen niet schuldig te worden voor de HERE, waardoor er toorn zou rusten op u en uw broeders. Als gij zo handelt, zult gij niet schuldig worden” (19:9-10). Josafat nam de berisping van de Heer aan en de straf die hem opgelegd was, en daarom wenste hij dat het volk en de hoofden trouw zouden handelen, opdat zij niet onder de toorn van de Heer zouden moeten lijden.

Josafat was in een godvruchtige gezindheid en onderwierp zich aan de straf van de Heer. Men ontkomt niet aan het bestuur van God, maar als we de straf ondergaan in de geestelijke toestand waarin Josafat was, dat wil zeggen in godsvrucht en oordeel over ons eigen ik, dan is het heel anders dan wanneer wij die ontmoeten in opstand tegen God.

David laat na zijn val hetzelfde beeld zien. Het zwaard is niet geweken van zijn huis. Maar deze man Gods heeft de gevolgen van zijn daden gedragen in onderworpenheid en vol vertrouwen in God, met grote voordelen voor zichzelf. Dat was ook het geval bij Josafat.

‘Daarna geschiedde het, dat de Moabieten, de Ammonieten en met hen een deel van de Meunieten tegen Josafat ten strijde trokken. Men kwam Josafat melden: Een grote menigte is tegen u opgetrokken van de overkant der zee, uit Aram; zie, zij zijn in Chaseson-tamar (dat is Engedi)’ (2 Kron. 20:1-2). De koning werd hierdoor niet overvallen, want hij wandelde nederig met zijn God. Op het horen van dit nieuws werd Josafat bevreesd en besloot de Heer te raadplegen. Hij riep voor geheel Juda een vasten uit (vs. 3). Het eerste gevolg was voor de koning vrees. Hij was zich van zijn zwakte bewust en hij wilde zich niet meten met zijn vijanden. In plaats van op eigen kracht te vertrouwen zoekt hij de Heer. Echte godsvrucht wordt gekenmerkt door vrees en vertrouwen op God.

Maar om tot God te naderen om Zijn antwoord te ontvangen en Zijn wil te begrijpen, moet men in een toestand zijn die Hem past. Dat wist Josafat. Hij begon met een vasten uit te roepen in heel Juda. Het vasten komt overeen met afstand doen van alles waardoor de geschiktheid wordt weggenomen om de gedachten van de Heer te onderscheiden: de dingen die het vlees behagen en die de geest bezwaren. Het hele volk moest zich voor de Heer in een toestand bevinden die in overeenstemming was met de ernstige omstandigheden

die het volk bedreigden. Het is altijd belangrijk zich niet te laten misleiden door de ernst van de omstandigheden.

In vers 13 staat: *“Geheel Juda stond voor het aangezicht des HEREN, zelfs hun kleine kinderen, hun vrouwen en hun zonen”*. Ze stonden allemaal bloot aan hetzelfde gevaar en moesten zich voor de Heer, hun enige hoop, stellen.

Deze tekst leert ons dat het belangrijk is dat de familie van God kan leren van de gevaren die hen bedreigen, door welke beproeving een gelovige ook wordt bezocht. Dat geldt vooral in deze tijd, waarin het getuigenis van alle kanten wordt bedreigd. We moeten leren een zodanige gezindheid te hebben dat we in de tegenwoordigheid van God kunnen blijven. Het geestelijk vasten en de afzondering van het kwaad zijn nodig om Zijn gedachten te mogen kennen en de nodige hulp te krijgen. Dat past de familie van God in de huidige dagen van zwakheid, waar ze, onder Zijn bestuur, de gevolgen ondervinden van haar talrijke trouweloosheden.

Koning Josafat staat rechtop te midden van de gemeente in het Huis des Heren en spreekt voor God zijn gebed uit. Hij zegt: *“HERE, God onzer vaderen, zijt Gij niet God in de hemel, heerst Gij niet over al de koninkrijken der volken? In uw hand is kracht en sterkte, niemand kan standhouden tegen U”* (vs. 6).

Om ons tot God te kunnen richten, moeten we vast overtuigd zijn van wat Hij is en van onze relatie tot Hem. Bent U niet onze God, de God van onze vaderen? Die Zich noemt de God van Abraham, Izak en Jakob, de God van de beloften. Hij is in de hemelen en heerst over alle koninkrijken. Hij is almachtig, niemand kan Hem weerstaan. Wat betekent tegenover zo'n God de kracht van vijanden? Al lijken ze voor het vlees overweldigend.

Dan herinnert Josafat het volk aan wat God gedaan heeft. Hij heeft de inwoners van het land verdreven om het land te geven aan het zaad van Abraham. Abraham, de gelukkige aartsvader, die de koning aanwijst aan de Heer, door hem te noemen: *“Abraham, Uw vriend”* (vs. 7). Wie zou Israël uit het land kunnen jagen? Maar er is nog meer. Daar had de Heer Zijn heiligdom. Daar woonde Zijn Naam. Daar had koning Salomo, bij de inwijding van de tempel, het gebed uitgesproken, dat Josafat in enkele woorden in herinnering brengt. Een gebed, dat altijd voor de aandacht van de Heer staat. *“Indien ons een onheil overkomt: zwaard, gericht, pest of honger, dan zullen wij ons voor dit huis en voor uw aangezicht stellen, want uw naam is in dit huis; wanneer wij in onze benauwdheid tot U roepen, zult Gij horen en helpen”* (vs. 9). Zou God dan niet tussenbeide komen? Het ging om Zijn eer om Zijn trouw aan Zijn beloften, want Hij lette niet op de toestand van Josafat en het volk, maar op Zijn grote Naam. Dat wordt uitgedrukt in Psalm 115:1 *“Niet ons, o HERE, niet ons, maar uw naam geef eer, om uw goedertierenheid, om uw trouw”*. Jeruzalem was de enige plaats op aarde waar de Naam des Heren zich

bevond. Wat konden de afstammelingen van Lot en Ezau doen tegen zo'n plaats? -

Josafat beschrijft de Heer wat de vijanden wilden doen: *“zie toch, zij vergelden het ons door op te trekken om ons uit uw bezitting die Gij ons ten erve hebt gegeven, te verdrijven”* (vs. 11). Het land was van de Heer. Hij had het zaad van Abraham, Zijn vriend, daarin gebracht. Wie had het recht ze er uit te verdrijven? Zo is het nu met het getuigenis van de Heer, wat ons betreft. Wij kunnen een beroep doen op de trouw van Hem: Die de Gemeente ziet naar de raadsbesluiten van God; Die haar heeft gekocht met de prijs van het bloed van Zijn eigen Zoon; Die haar van de wereld heeft afgezonderd; Die haar al Zijn beloften heeft gegeven voor haar doorgang door deze wereld. Ja, alle Goddelijke beloften staan tot onze beschikking. Wij kunnen een beroep doen op de genade en kracht van onze God. En net zoals voor Josafat kan dit beroep niet plaats vinden zonder het oordeel over ons zelf, zonder het vasten, zonder ons voor Hem te stellen in het bewustzijn dat Hij onveranderlijk is, de God van heiligheid, licht en liefde.

Laten we onze erfenis bewaren. Laten we ijverig op onze zegeningen passen, opdat niemand ze rooft. Laten we de schatten ongeschonden bewaren die wij door het Woord van God hebben ontvangen. *“Blijf in wat je geleerd hebt,”*¹ zegt Paulus tegen Timotheüs. De vijand is altijd bezig om ons uit onze plaats te verjagen.

Dan spreekt Josafat over de absolute onmogelijkheid deze grote menigte, die naar hen toe kwam, te weerstaan. *“Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd”* (vs. 12). Om te bidden moeten wij aan de ene kant onze zwakheid, ons niets zijn, begrijpen. Aan de andere kant de macht van God, Zijn goedheid, Zijn trouw aan Zijn beloften, Zijn gunst die op ons rust. Als wij onze plaats voor Hem innemen en Hem beschouwen zoals Hij zich aan ons heeft geopenbaard, kan Hij niet anders dan tussenbeide komen, want het gaat om Zijn belangen.

Het geval van Josafat biedt onder andere één heel bijzondere karaktertrek. Deze koning is zo doordrongen van de grootheid en de kracht van God, dat hij niet denkt aan de onmetelijke, stoffelijk hulpbronnen die hij bezit. 2 Kronieken 17 vermeldt dat hij rijkdom en eer in overvloed had. Hij had het toppunt van zijn macht bereikt (2 Kron. 17:5,12) Hij had een leger van 1.116.000 mannen in vijf legerkorpsen. Aan het hoofd stonden oversten, waarvan er één zich vrijwillig aan de Heer gegeven had (vs.16). Ook had de koning krijgslieden gelegerd in versterkte steden. Als Josafat in onafhankelijkheid had gehandeld, naar menselijke gedachten, had hij zijn strijdkrachten kunnen meten met die van zijn vijanden. Als hij dan zijn strijdkrachten onvoldoende had geacht, kon hij net zoals zijn vader in een ogenblik van zwakheid, zich een

¹ 2 Tim. 3:14

bondgenoot aanschaffen door hem zijn goud en zilver te sturen (zie 2 Kron. 16:1-10). Maar Josafat wist, dat hij te maken had met het bestuur van God en wilde Hem niet weerstaan, maar wilde zich op de Heer verlaten, die hem kon bevrijden, als Hij dat goeddacht. Zijn ogen waren op de Heer gericht en niet op zijn eigen macht. Voor God telde zijn macht net zomin mee als die van de vijand. Hij wilde alleen God hebben.

Hieruit kunnen wij een belangrijke les trekken. Het is voor ons onmogelijk tegen God te strijden. Wij moeten eerst Zijn hand erkennen als die over ons is ten gevolge van onze verkeerde wegen en daarnaast rekenen op Hem, die vol genade en barmhartigheid is. Wat een nederlagen, wat een verval is er onder de kinderen van God, omdat ze hun vertrouwen liever hebben gesteld op de zichtbare dingen dan op God. Ze hebben zich niet verootmoedigd onder Zijn machtige hand, door alleen maar op Hem te zien. Als we niet in een juiste toestand zijn, beginnen we als er een of ander probleem zich voordoet, ons vermogen te tellen. En als we dat niet hebben, rekenen we op dat van anderen, wat nog erger is. Misschien doen we dat niet zonder gebed, maar men kan bidden zonder het oordeel over zichzelf, zonder in de toestand te zijn die overeenkomt met het vasten door Josafat uitgeroepen. Men is, integendeel, vervuld met eigen gedachten, in beslag genomen door het doel dat men zich voorstelt, dingen die voor ons de gedachten van God verbergen. Men verliest Zijn goedheid, trouw en almacht uit het oog en men begint niet met Hem te vragen wat Hij ons wil zeggen door de moeilijkheden die Hij ons stuurt. Hij zal echter pas tussenbeide komen als onze wil Hem helemaal onderworpen is. Als het anders is, zullen we voorwaarts gaan om ons doel na te jagen en vroeg of laat zal de nederlaag plaatsvinden. Dan zullen we door bittere ervaringen begrijpen, wat we hadden moeten leren als we naar de stem van Zijn goddelijke wijsheid hadden geluisterd. Die horen we pas en laat zich altijd pas horen, als wij de stem van ons eigen hart en wil tot zwijgen hebben gebracht. Als we echter naar de gedachten van God handelen of liever als we Hem laten handelen in onze moeilijkheden, zullen we nooit een nederlaag lijden, maar net zoals Josafat een overvloedige zegen ontvangen (26).

Het antwoord van de Heer laat niet op zich wachten: *“weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt voor deze grote menigte, want het is geen strijd van u, maar van God... Niet gij zult hierbij behoeven te strijden: stelt u op, blijft staan, dan zult gij zien, dat de HERE u de overwinning geeft. Juda en Jeruzalem, weest niet bevreesd en wordt niet verschrikt; morgen moet gij tegen hen uittrekken, de HERE is met u”* (vs. 14-18).

Wat een wonderlijk antwoord op het vertrouwen in het gebed van de koning. Uitgedrukt in zijn belijdenis: *“Wij immers zijn niet opgewassen tegen deze grote menigte die tegen ons is opgerukt, en wij weten niet, wat wij doen moeten, maar op U zijn onze ogen gevestigd”*.

Is het niet de moeite waard volledig op God te vertrouwen om van Hem zulke verzekeringen te

ontvangen? Onze moeilijkheden zijn die van God. Voor Hem zijn er geen. Zijn belangen zijn de onze. De kracht is in Hem. In dergelijke omstandigheden had koning Asa gezegd: *“HERE, er is niemand buiten U om de machteloze te helpen tegen de machtige. Help ons, HERE, onze God, want op U steunen wij en in uw naam zijn wij opgetrokken tegen deze menigte. HERE, Gij zijt onze God, laat toch tegen U geen sterveling iets vermogen”* (vs. 14:11). Dat had Josafat ook begrepen.

Dat God ons genade mag geven om te begrijpen en te verwerklijken, dat wij niet hoeven te strijden in onze moeilijkheden. Dan zullen we niet bang zijn en zullen we in volmaakte vrede op de bevrijding wachten, die God zonder ons zal bewerken. Wij lezen in Filippi 4:6: *“Weest in niets bezorgd, maar laat in alles, door gebed en smeking met dankzegging, uw verlangens bekend worden bij God. En de vrede van God, die alle verstand te boven gaat, zal uw harten en uw gedachten bewaren in Christus Jezus.”* Josafat en het volk genoten deze vrede. *“Toen boog Josafat zich neer met het aangezicht ter aarde, en geheel Juda en de inwoners van Jeruzalem wierpen zich neer voor het aangezicht des HEREN, om de HERE te aanbidden”* (vs. 18).

Hun vijanden waren nog levensbedreigend aanwezig, maar Josafat wist dat hij niets hoefde te doen. De Heer alleen zou ze verslaan. Zijn aandeel was net als dat van het volk, aanbedding en lof. Zij verwerklijkten het woord van David: *“Gij richt voor mij een dis aan voor de ogen van wie mij benauwen; Gij zalft mijn hoofd met olie, mijn beker vloeit over”* (Ps. 23:5).

“En de Levieten, behorende tot de Kehatieten en de Korachieten, stonden op om de HERE, de God van Israel, met zeer krachtige stem te loven” (vs. 19).

Zulke ervaringen kunnen ons deel zijn en van alle kinderen van God, die net als wij het voorrecht hebben de almachtige God, de Heer, als hun God en Vader te kennen. Hij heeft Zich geopenbaard aan ons op een innigere en volmaaktere wijze dan aan Josafat en alle andere getrouwen van het Oude Testament. Als wij niet dezelfde ervaringen hebben, komt dat alleen door ons ongelooft, door ons vertrouwen in onszelf. Wij oordelen onszelf niet voor God. Wij bidden wel, maar wij wensen dat God onze wil doet, in plaats van Hem te laten handelen en te zeggen met de Psalmist: *“HERE, des morgens hoort Gij mijn stem, des morgens leg ik het U voor, en zie uit”* (Ps. 5:4). In plaats daarvan staan wij meestal op van ons gebed en gaan handelen. Het vlees handelt dan. Het geloof is echter geduldig en vertrouwend. Activiteit van het vlees heeft alleen één gevolg: het vuur bereiden, waardoor het zal verteerd worden. Maar God is getrouw en zal onze opvoeding voltooien, ondanks alles. Maar laten we naar Josafat terugkeren.

“De volgende morgen vroeg trokken zij uit naar de woestijn van Tekoa” (vs. 20). Tekoa betekent: de

toon van de trompet. ² Zo noemt de Heer die woestijn. Als wij zorgvuldig de activiteit van het vlees moeten vermijden, dan is dat niet om ons maar over te geven aan luiheid of zorgeloosheid. Er is activiteit van het geloof nodig in afhankelijkheid van God en in gehoorzaamheid aan Zijn Woord. Het vertrouwen op God is nooit verbonden met zorgeloosheid of onverschilligheid. Het volk stond 's morgens vroeg op om naar de plaats te gaan waar de Heer hen had uitgenodigd. In vers 17 had Hij gezegd: *“blijft staan”*. En toen ze uittrokken, trad Josafat naar voren en zei: *“Luistert naar mij Juda en inwoners van Jeruzalem, gelooft in de HERE, uw God, en gij zult bevestigd worden, gelooft in zijn profeten en gij zult voorspoedig zijn”* (vs. 20).

Josafat had begrepen dat de zegen niet gescheiden kan worden van de vreze Gods en de gehoorzaamheid aan Zijn Woord. De vijand, die klaar was om te strijden, kon hem niet afleiden van wat aan de Heer verschuldigd was. Als wij voorspoed willen hebben, laten we dan nooit vergeten wat we de Heer schuldig zijn. Het kan zo maar gebeuren dat we tot activiteit overgaan, zonder dat we tijd nemen, zoals Josafat 's morgens vroeg, bezig te zijn, met wat God behaagt: het lezen van Zijn Woord en bidden. Dat is zeker geen verloren tijd, integendeel. Als wij de dag beginnen met het lezen van het Woord en het gebed, zal elke activiteit van die dag daarvan de invloed ondervinden. Het werk zal makkelijker gedaan kunnen worden. De tegenwoordigheid van de Heer wordt verwerkelijkt en Hij zal verheerlijkt worden in alles wat we te doen hebben.

Ja, nog meer: een dag van arbeid naar de gedachte van de Heer zal voorbijgaan met een gevoel van dankbaarheid en vreugde, met een hart bereid tot lof. Dat vinden we bij Josafat: *“Na het volk te hebben geraadpleegd, stelde hij mannen op, die de HERE een lied zongen en Hem loofden in heilige feestdos, terwijl zij voor de gewapenden uittrokken en zeiden: Looft de HERE, want zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid”* (vs. 21). Dit leger van Josafat trekt uit onder het bevel van de Heer, terwijl het zich gedraagt als een overwinnend leger, alsof de overwinning al behaald was. Dat was ook inderdaad zo voor het geloof. Iemand heeft eens gezegd: *“Voor God is een belofde zaak een gedane zaak.”* Als we meer geloof hadden, zouden dankzeggingen, lof en dankbaarheid meer plaats in ons leven hebben en we zouden de toeschouwers zijn van alles, wat God voor ons doet.

“Op het ogenblik, dat zij de jubel en de lof aanhieven, liet de HERE de Ammonieten, de Moabieten en de lieden van het gebergte Seir, die tegen Juda waren opgerukt, uit hinderlagen overvallen, en zij werden verslagen” (vs. 22).

“Toen Juda gekomen was bij de wachttorenen in de woestijn keerden zij zich naar het krijgsvolk, en zie, het

waren slechts lijken, ter aarde nedergevallen: niemand was ontkomen” (vs. 24).

Als wij God laten handelen in alle vertrouwen, worden wij op een hoge plaats gesteld. Daar vanuit worden de wereld en de moeilijkheden gezien als een woestijn met lijken. De moeilijkheden, onoverkomelijk voor onze zwakheid, hebben voor de almachtige God geen andere gedaante.

Niet alle vijanden werden verslagen, maar ze behielden wel een rijke buit. Voor de gelovige bestaat deze buit in een grotere kennis van onze God en Vader en van de Heer Jezus Christus. God laat de beproeving toe, opdat wij beter zouden begrijpen Wie en wat Hij is. Door deze kennis krijgen wij rijkdommement voor het tegenwoordige tijd en voor de eeuwigheid. Daardoor komen we in aanraking met het oneindige. Wij worden dan in staat gesteld om met alle heiligen te begrijpen, *“wat de breedte, lengte, hoogte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat u vervuld wordt tot de hele volheid van God”* (Ef. 3:18, 19). Helemaal anders zijn de gevolgen van een onafhankelijke wandel. Men zaait dan voor het vlees en maait bederf.

Drie dagen lang verzamelde het volk de buit. Het was zoveel dat het niet te dragen was (vs. 25). Het getal drie spreekt van iets volmaakt, wat God betreft. *“Op de vierde dag kwamen zij samen in het Dal der Lofprijzing³: daar prezen zij de HERE, hierom noemt men die plaats tot op heden Dal der Lofprijzing. Toen keerden al de mannen van Juda en van Jeruzalem om, met Josafat aan het hoofd, en gingen naar Jeruzalem terug met blijdschap, want de HERE had hen verblijd over hun vijanden. Zij kwamen te Jeruzalem, naar het huis des HEREN, met harpen, citers en trompetten”* (26-28).

Van het huis des Heren waren de gebeden en smeking van Josafat opgestegen en daar klinkt de lof des Heren voor de wonderlijke bevrijding met alle zegen daaraan verbonden. Maar de overwinning en de buit waren niet de enige reden om te loven. In vers 19 steeg de lof op vanwege het woord dat het volk had gerustgesteld en dat alle vrees uit de harten had gebannen. Daarna was de lof, op het bevel van de Heer, voorop gegaan bij het uittrekken van de troepen die getuigen werden van de nederlaag van de vijanden.

In beide gevallen kwam de lof voort uit het geloof in het Woord van de Heer, terwijl er nog niets veranderd was bij de tegenstander. Het eerste gevolg van de overwinning op de vijand was het onmiddellijk gaan naar het dal van de lofprijzing om de Heer te loven, voordat ze terugkeerden naar Jeruzalem om Hem in Zijn tempel te loven.

Zo zou het altijd voor ons die geloven moeten zijn. De kennis van God onze Vader en van zijn Woord is het eerste onderwerp van onze lof. De Psalmist zegt: *“Ik*

² bazuinstoot (OLB)

³ Dal der Lofprijzing = Dal van Beracha. Wat zegening; lofprijzing betekent.

zal de naam van God prijzen met een lied, Hem verheerlijken met een lofzang” (Ps. 69:31). De lofzegging gaat door, als we tijdens de beproeving weten dat Hij tussenbeide zal komen. Zij stijgt nog op tot God na de bevrijding, als we kunnen zeggen: “*De HERE is mijn kracht en mijn schild; op Hem vertrouwde mijn hart en ik werd geholpen. Daarom juicht mijn hart en loof ik Hem met mijn lied*” (Ps. 28:7). Onze God is een bron van vrede, rust, macht en zegen van allerlei soort en daarom een voortdurend voorwerp van lof en dank.

Paulus zegt tegen de Kolossers: “Weest dankbaar.” Dat is de normale toestand van de christen. Helaas! Als we dat vergelijken met wat ons zo vaak kenmerkt, worden we beschaamd. De reden ervan is ons gebrek aan godsvrucht, geloof en kennis van God onze Vader. Het feit dat we niet voortdurend in Zijn tegenwoordigheid leven – dat wij ons laten overweldigen door de omstandigheden – dat, als we moeilijkheden tegenkomen, ze ons overvallen en dat wij ze met menselijke middelen proberen te overwinnen. Dat leidt dan vaak tot een geestelijke of een materiële nederlaag!

We zijn dan ongelukkig, genieten niet die vrede of vreugde, zijn meer geneigd ons te beklagen dan om God te loven en Hem te danken. Die toestand blijft tot wij onszelf en onze daden oordelen en daarna terugkeren in de tegenwoordigheid van de Heer. Dan zijn we niet beladen met buit, geen overwinningsliederen als bij Josafat, maar dan zijn we beroofd van alles. We moeten weer opnieuw beginnen, door genade van God, een leven te leven van afhankelijkheid, vreze en vertrouwen op God. In Hem zullen we altijd Dezelfde vinden en wij zullen Zijn goedertierenheid zingen, die blijft tot in eeuwigheid. Dan zal Hij alleen het voorwerp zijn van onze vreugde en zang en wij zullen kunnen zeggen: “*Waarlijk, mijn*

ziel keert zich stil tot God, van Hem is mijn heil”. Misschien niet zonder een pijnlijke ervaring achter de rug: “*Waarlijk, een ademtocht zijn de geringen, een leugen de aanzienlijken; in de weegschaal gaan zij omhoog, tezamen lichter dan een ademtocht*” (Ps. 62:2,10).

Laten we 2 Kronieken 20 overdenken om eruit te leren hoe wij ons moeten gedragen in beproevingen en op elke andere tijd. Wij gaan allemaal persoonlijk, in ons gezin of in de gemeente door omstandigheden die de tussenkomst van God nodig maken. We hebben allemaal te doen met een slimme vijand, die probeert ons van onze geestelijke goederen te beroven. En als wij falen, zoals Josafat in 2 Kronieken 18, laten wij dan de berisping aannemen in dezelfde gezindheid als hij. Laten wij ons onderwerpen aan de gevolgen van onze fouten onder het bestuur van God en niet boos worden zoals Asa. Integendeel, laten we ons verootmoedigen, terwijl we de rechtvaardigheid van Gods wegen erkennen, want wij hebben Hem beledigd, die in Zijn goedheid en liefde, een ieder die Hij liefheeft, kastijdt. Josafat volgde de vermaning op van zijn grote voorvader Salomo, aangehaald in Hebr. 12:5: “*Veracht, mijn zoon, de tuchting des HEREN niet en keer u niet met weerszin af van zijn bestraffing. Want de HERE bestraft wie Hij liefheeft, ja, gelijk een vader een zoon, aan wie hij welgevallen heeft*” (Spr. 3:11, 12).

Toen Josafat de vermaning van God aannam in alle nederigheid en vrees, werd de beproeving die over Josafat kwam als tucht, veranderd in een geloofsbeproeving en hij kwam er overwinnend uit te voorschijn met overvloedige zegeningen.

Dat het voor ons ook zo mag zijn, als wij door gelijksoortige beproevingen moeten gaan.

Oorsprong: *Le Messager Evangélique* 1924-234

Titel: *La Prière du roi Josaphat*

Oude Sporen 2008